

Reportatges intransecendents

El lleó de la porta

Madrid. Més sol i més calor que a Segòvia, que ja és dir. Els madrilenys, els que no són madrilenys, van pel carrer obrint i tancant la boca amb una comica anglosaxona, talment com els peixos fora de l'aigua.

Jo, de dia, no surto al carrer. No puc anar pel carrer obrint i tancant la boca amb anglosaxona, talment com un peix fora de l'aigua. Jo sóc una petita part de Catalunya, i Catalunya no pot anar pel carrer obrint i tancant la boca d'aquesta manera. Em sacrifico i, mentre hi ha sol, m'estic tancat a l'hotel — un hotel tranquil i confortable del carrer Echegaray —, perquè sortir al carrer és empresa heroica i jo no estic per heroicitats. El carrer sembla un

trada. Dubto si parlar-hi. Per fi em decideixo.

—Bona nit.

El lleó somriu amb bonhomia i contesta.

—Hola. Què feu per Barcelona? Després em diu que aquí a Madrid tot marxa. I que ell no està gaire bé perquè resulta que l'altre lleó és monàrquic i cada vespre té conferències amb Luca de Tena, Mates i Chapaprieta.

—Quin mal gust!

—Es un idiota — diu, convençut, el lleó.

—I el poble de Madrid com ens veu als catalans? — li pregunto, després d'una pausa per a deixar que al lleó se li esbravi la indignació.

—Com vols que us vegi després

nez Caballero i Cambó, un tal Ramon Ledesma Ramos, llença uns pasquins en els quals insultava grogriament els diputats. Havia estat el vostre hoste a Barcelona, quan aquella famosa excursió dels intel·lectuals castellans. Ja hem vist, però, com l'ha tractat el poble de Madrid i el Govern de la República.

—Els vostres diputats m'han fet un bon efecte. Els d'abans semblava que tots venien a fer-se retratar, a escriure cartes amb paper del Congrés i a menjar caramels. Els diputats m'han semblat gent honesta i seriosa que va a fer feina. Els d'abans eren un jaqué i un copalta. A vegades, poques vegades, sota el copalta hi havia un cap. I dintre el jaqué un home. Però les més de les vegades no hi havia res d'això. Cal que els vostres no vulguin ésser diputats com els d'abans. Cal que sota el barret i sota el jaqué — o la democràcia americana —, hi hagi quelcom més que un diputat que escrigui cartes i mengi caramels; cal que hi hagi un home comprensiu i digne que sàpiga servir els nostres interessos.

—Oh, l'obertura del Congrés fou una cosa esplèndida. Tan esplèndida com l'obertura de "Tanhauser".

—Sí, sóc una mica filharmònic. Si no fos per aquesta bola que estic obligat a aguantar tota la vida, freqüentaria més els teatres. Però als guarda-robes dels teatres no volen boles. En tenen prou amb les dels empresaris.

—Sí, el dia de la parada hi va haver un cavall que descavalcà dues vegades el genet i ferí dues o tres persones del públic. Era un cavall monàrquic. Ja m'entens, oi? Vull dir que era un ase.

—Jo, quan en temps de la dictadura canviarem el nom d'aquesta casa pel d'Assemblea Nacional, com que sé un xic la Història vaig pensar: a veure si aquesta assemblea esdevindrà una Convenció. I ja ho ha esdevingut. Ara cal que surti algun Danton, algun Robespierre, per a fer una feina veritablement republicana i arreconar algun ex-assembleista que s'ha fet republicà per anar tirant de la rifeta. Perquè aquesta República, estimat amic, per alguns és una rifa.

—Tinc ganes de conèixer el vostre Ventura Gassol. M'han dit que també porta crinera, cosa que a un lleó sempre li ha de fer bon efecte. Quan vingui he de procurar que no li prenguin.

—Jo ja n'estava cansat d'ésser lleó amb la monarquia. Em sentia un xic ridícul aguantant aquella columna de les monedes. La monarquia no en sabia apreciar als lleons, i ens volia únicament per a les monedes. A una monarquia li va més bé un lleó que un lleó. Ara amb la República torno a estar content.

—No: el senyor Maura no és de la meua opinió, segurament. Però en el fonc crec que també li plauen més els bous que els lleons.

—I de l'Estatut n'heu sentit dir alguna cosa?

—Moltes i poques de bones. L'altre dia el comentava el senyor Unamuno, aquell de l'espargarda. Diuen

EN L'ANIVERSARI D'ANGEL GUIMERA

De la mort? De la mort, encara que el seu record i la seva obra perduraran eternament. 18 de juliol de 1924. Setè aniversari. Set anys que el gloriós poeta de Catalunya emmudit per sempre. Però la seva veu no ha mort. Viu en la seva obra.

Aquest és el primer aniversari republicà de la mort d'Angel Guimerà. Que el puguem recordar molts anys a venir, sempre amb República. Que els nostres fills i els nostres nets puguin celebrar aquest aniversari sota el cel gloriós de la República.

Angel Guimerà (Shum.)

Aquí l'aniversari tindrà una emoció més profunda, més entrançable, car tota la seva obra fa olor de llibertat: Terra Baixa, Mar i cel, La festa del blat, La reina jove... Mori en un temps d'opressió, de vergonya, de crim, de crisi de ciutadania. Mori dient la nostra terra coberta pel llot de la dictadura estúpida d'Alfons XIII, aquell pobre rei que a Catalunya es comença d'ésser descendit de Felip V.

Estimava els obrers, els infants, els pobres, els oprimits. I estimava, per damunt de tot, Catalunya, que fou el més gran amor de la seva vida. En morir, el seu cos fou cobert amb la nostra bandera, borrada d'or i de sang. La Catalunya republicana, la Catalunya alliberada — gairebé alliberada, car encara hi ha algun entrebanc a vèncer — no oblida Angel Guimerà, el seu poeta gloriós que feu una obra magnífica, immortal, en temps d'opressió.

que aquest senyor és molt savi. Els lleons no hi entenen gaire en qüestions de saviesa. Però a mi, que vols que et digui? mantes vegades aquest bon senyor em fa l'efecte que té menys enteniment que un lleó. Jo, de vosaltres, aquest Estatut que veniu a defensar, encara l'hauria fet més fort.

—I senyores? N'hi vénen tantes com abans?

—No. Però és que ara això no és, com abans, una gàbia de lleons. És tard. El taxi corre. Cal anar, abans de sopar, a fer l'aperitiu. M'acomio del lleó que no em dona la mà per por de que li fugi la bola. I ara no és temps de boles.

Als jardins de davant del Congrés passeja una parella tipus Arniches. Ell diu:

—Amos, anda! Te daba asil...

Luís CAPDEVILA

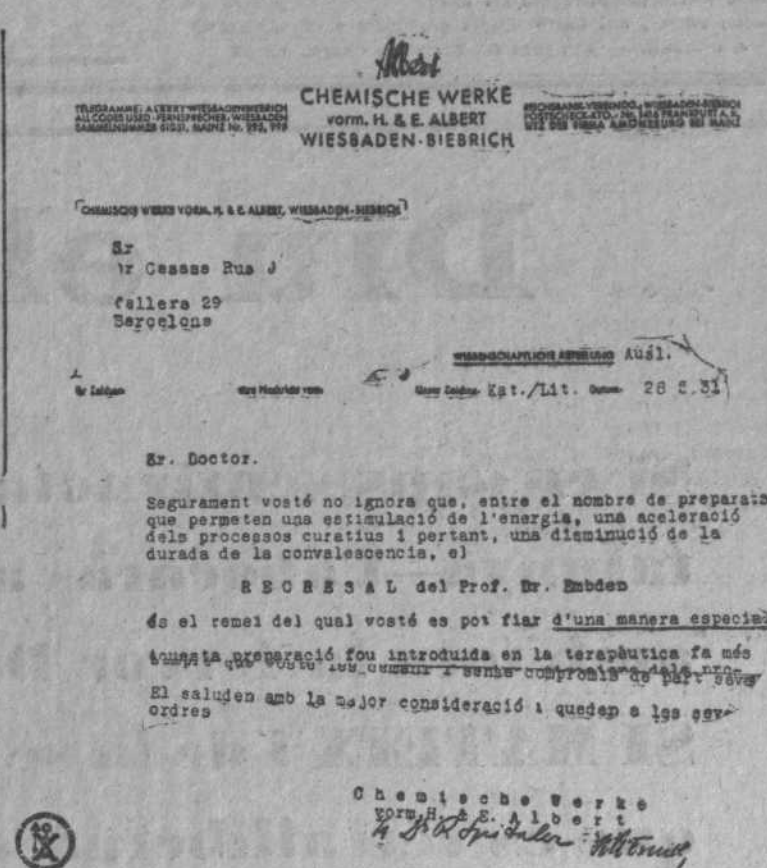
Madrid, juliol.

Honor a la llengua catalana

A continuació, reproduïm el facsimil — en clisé — d'una carta-circular que ha rebut el Dr. J. Cassa, de Barcelona, de la casa Chemische Werke vorm. H. & E. Albert, de Wiesbaden, Alemanya.

Carta comercial, en la qual es recomana un específic i se'n fa la propaganda. Res d'extraordinari, per tant, fins aquí. Però hi ha el fet notabilíssim, que LA RAMBLA desitja subratllar amb tots els honors, que l'esmentada carta és escrita en correctíssim català.

Heus ací, comerciants, industrials, productors catalans, un exemple decisiu. Una casa alemanya envia les seves circulars a Catalunya en català. En fer-ho públic, ens plau de fer present a la casa H. & E. Albert, de Wiesbaden, la nostra salutació a la seva finíssima correcció que ha sabut fer a la llengua catalana l'honor que no han pogut fer-li encara, en

una desídia inexplicable, moltes cases comercials catalanes.

Si l'espectacle d'aquí té aspectes lamentables, l'exemple donat per una casa alemanya dona a la nostra

llengua la seva real categoria de llengua viva, civil, moderna, que té pas franc a la Universitat i que d'una manera o d'una altra hauria de tenir-ne en el comerç i en la indústria.

JAUME CARNER donarà, dijous vinent, una conferència sobre L'Estatut de Catalunya

a l'Ateneu Nacionalista "Llibertat" (Entitat catalanista d'Esquerra Independent) carrer Marquès del Duero, núm. 13A. L'acte començarà a les deu en punt de la nit. Entrada lliure.

La tragèdia de la mendicitat

Tothom ha pogut adonar-se, aquests dies, de la gran quantitat de mendicants que pululen pels carrers de la nostra ciutat i per les terrasses de cafès i establiments públics. En qüestió de pocs dies l'espectacle llastimós de misèria dels que demanen la caritat del vianant s'ha multiplicat fins a extrems lamentables. El ciutadà que seua a la taula de qualsevol cafè es veu constantment assetjat per les mans dels

pidolaires i per les paraules que expliquen misèries i derrotes.

Lluny del nostre ànim, és clar, reclamar la desaparició dels mendicants. No és prohibit la mendicitat que la misèria és remeja. Hi ha la mateixa, només que no es veu, però hi ha la mateixa.

Però, això sí, hem de cridar l'atenció del Municipi barcelonès sobre aquest cas, que tothom ha pogut comprovar. Fet i fet deu haver-hi, ara, la mateixa mendicitat que hi havia abans de la República. No hi ha cap motiu perquè prengui les proporcions angustioses i tràgiques que està prenent. Calen, urgents,

energiques disposicions per aturar i per controlar aquest al·lu de misèria, ja sigui vigilant l'accés a Barcelona, ja establint nous asils, ja controlant i organitzant cuines gratuïtes i lliures on aquesta gent trobi aixopluc.

L'espectacle de tanta misèria escampada pels carrers de Barcelona — quan hi ha els mateixos motius d'abans per justificar-la — és intolerable pel decòrum de Barcelona i per humanitat. Esperem veure tot seguit com les nostres dignes autoritats municipals prenen urgents disposicions en aquest sentit.

reflector

El senyor Royo Villanova — hem dit el senyor Royo Villanova! — ha manifestat que l'Estatut de Catalunya li semblava bastant bé.

El senyor Lleroux ha opinat, en canvi, que bé, que si ens conformem amb una certa autonomia "sin vulnerar la sagrada unitat", conformes. Si no, si hi ha grups catalans que intentin exigir per la força, per la força se'ls contestarà...

Passi-ho-bé, senyor Lleroux! Que és que encara dura el disgust per aquelles eleccions del 28 de juny?

Un ciutadà lector de LA RAMBLA ens escriu la seva queixa relativa a la molestosa remor de campanes d'esglésies i convents pròxims que a totes hores arriba fins al seu domicili, especialment en les primeres hores del matí.

"Pel règim de la seva disciplina interior — afegeix el nostre comunicant — n'hi hauria prou amb timbres o campanetes de poc soroll."

"Si tots els veïns, AMB ELS MATEIXOS DRETS, toguéssim trompetes i tambors per fer llevar

les nostres famílies, ¿on aniríem a parar?"

Sense que se'ns pugui acusar de sectarisme, hem de dir, tot simplement, que el nostre comunicant té raó. Dies enrera, el nostre amic Aiguader, al calde de Barcelona, alludí en una conversa als sorolls de les campanes i digué que s'hi posaria remei, sense ferir els drets de ningú. Potser, doncs, és hora de començar-hi a posar en pràctica.

La República ha ascendit el senyor Pàramo, que durant tants anys ha estat jutge del Districte de Llotja de la nostra ciutat.

Algú o altre li havia de pagar els serveis prestats a la monarquia i als seus homes. Des de la Presidència de l'Audiència de Palma podrà obrir amb més llibertat.

"En Peret és un bon xicot; només té un petit defecte: no li agrada el treballar. "No em prova", diu molt seriosament.

Fem molt de temps que no el veïem. L'altre dia, passant pel carrer del

Carme, el vam veure fent cua amb els seus felins.

—Doncs, Peret — li preguntàrem — com és que estàs aquí?

—Sí, miri, desgràcies de la vida. Vostè ja sap que tenia tots els cabals al Banc de Catalunya — quin cinisme! —, com que tot era capital flotant — i tan flotant —, em veig obligat a estar-me enmig d'aquesta "plebe".

Els de la cua se'ls miren amb uns ulls com taronges. N'hi ha que tot ho aprofiten... Quina batalla!

Rigorosament històric. L'escena al local del Patronat pro-obrers sense feina. Entra una dona i pregunta al primer dependent que veu:

—Oiga, ¿no és aquí donde dan billetes de tren?

—Sí, és aquí — confirma l'empleat.

—Yo quisiera ir a mi pueblo, que està cerca de Valladolid, a ver a mi família. Mi marido trabaja a la confesina amb tota tranquil·litat la dona —, però com el viatge és tan caro, yo...

—Que s'ha cregut — diu amb indignació l'empleat — que aquí fomentem el turisme gratuït?

Es dona per segur que el Sr. Rico, alcalde de Madrid, presentarà Consistori municipal una proposició nomenant fill adoptiu d'aquella capital l'His-

tre i savi meteoròleg Sr. Calvet (Gaziel).

Motiva aquesta proposició l'agraïment cada dia creixent que senten els madrilenys pel director de "La Vanguardia". La campanya que ve fent aquest senyor a favor de la capital espanyola és mercedora de l'homenatge proposat.

Us recordeu d'aquell famós diari de la "Unión Patriótica" titulat "La Razón"?

No se us acut? Vejam, fem memòria. Us recordeu d'un tal Julián Clapera Roca que a canvi d'una secretaria de Tinència va abjurar de la seva feia republicana-lleuoxista i va fer-se de la "Unión Patriótica", passant també a ocupar la direcció de "La Razón"?

Qui ens ho havia de dir! "La Razón", que trobava separatista a tothom i que feia campanyes defensant la "unitat" de la pàtria com un Royo Villanova qualsevol, la setmana passada (agafeu-vos fort) va publicar a primera plana i amb uns grans capçalers l'Estatut de Catalunya!

Si En Primo de Rivera ho veia!

Tothom parla de l'Estatut. L'aprovaran? No l'aprovaran? Nosaltres creiem que això no ens ha de preocupar en aquest moment. El que cal és que l'aprovarim nosaltres. I si pot ésser unanimitat. Cal que tothom es llanci en cos i ànima a una intensa propaganda a favor de l'Estatut. Cal que

Ha sortit un periòdic titulat catalanista (1), i a més extremita (2) dient que un cert nucli radical s'abstindrà de votar i recomanant que la gent catalana tingui en compte el mal exemple.

el dia del "referèndum" ni un sol elector deixi de votar.

Que no passi com en les darreres eleccions, que tots estaven tan segurs que seria elegit En Fabra o bé En Maurín, i va sortir el "comandante" Jiménez per catorze mil vots de majoria.

En aquests moments de passió política, una de les coses més difícils que hi ha és comportar-se amb veritable esperit

moderat. Ha molta gent que es diuen d'esquerra i d'extrema esquerra que porten a dins un esperit feixista de la pitjor mena. Són ells, que veuen com giresen les coses, els següents adalats seguit qualsevol sorge emplomatat i carregat de fums que els prometes l'"oro i el moro", a canvi que el deixessin fer.

Són ells que farien l'expulsió dels jesuïtes d'una manera fàcil, com aquell que empaïta escarabats, sense tenir en compte que tenim dret d'expulsió del país les ordes religioses, però no els ciutadans del país que en aquest moment en formen part.

L'Estatut avui representa la teva voluntat, i, com a tal, tots ens hem de conjurar a fer-la prevaler.

FRANCESC MACIÀ

Un setmanari extremitista abrandat creu convenient de protestar amb gran energia per la "moderació"

preca de l'Estatut. Es una opinió com una altra. La respectarem, doncs, com una altra opinió, però bé que després no la tindrà en compte.

Sembla, però, que aquestes opinions haurien de sortir de gent catalana. Doncs no, estimats lectors: aquestes opinions han aparegut en un setmanari castellà de cap a peu!

Ens surten, evidentment, més defensors que no voldríem.

Aviat acusaran de centralisme el President Macià en articles de llengua castellana.

—No li fan pampallugues els ulls?
—No, senyor, no! Gasto ulleres graduades a can GANZER.
A. GANZER. — Avinguda del Portal de l'Angel, n.º 33

la rambra

(esport i ciutadania)

Casa
Agustí

FABRICA
d'aigües
carbòniques
esterilitzades,
xarops
i orxates
Telèfon 53202
Aragó, 407
Barcelona

Diu el President...

Si en saps sentir tota la transcendència—de l'Estatut de Catalunya—t'abocaràs a aquest plebiscit i a aquest referèndum amb tota la fervor DEL QUE SE SENT ALLIBERADOR DE SI MATEIX i de la seva pàtria, amb aquell ímpetu del poble que es veu alliberat, després de més de dos segles d'esclavatge.

Francesc Macià

Catalunya i el seu Estatut

A l'ouze de setembre de 1714 desapareixia, semblava per sempre més, la personalitat política de Catalunya. Com somoria quedà la Pàtria. L'enemic no trobà gaires obstacles a la seva tasca destructora, però el verb nostre, la llengua sagrada, salvà Catalunya.

L'influència de Castella no pogué arribar a absorbir la nostra personalitat. Es un principi de política colonitzadora, de domini, que sols saben imposar-se les cultures superiors. Catalunya tingué la sort que Castella tant en l'història com en aquells moments tràgics de principis del segle XVIII com sempre, ha tingut una cultura inferior a la nostra. Per això tots els seus esforços per assimilar-nos han estat endebades i, per la via del nostre idioma principalment, la nostra personalitat s'ha salvat del naufragi.

Durant una colla d'anys Catalunya quedà absolutament ofegada. Com el cant dels ocells lliures i cridaners, la veu dels poetes desvetllà el somni de la nostra Pàtria; i quan tothom la creia morta, alguns anys abans que

l'Aribau escrivís la seva famosa Oda a la Pàtria, un pobre desterrat de nom inconegut cantava en la soledat del seu infortuni:

Desde el fondo de mon pit,
ab lo cos y l'cor migrat,
jo te dic tot entristit:
Catalunya, Déu te guar.
Si la llengua de tos avis
no parla ningú ni sent,
jo la vull en los meus llavis
ab lo meu darrer accent.

Els poetes feren el miracle de desvetllar la consciència del nostre poble; els romàntics curaren de propagar la bona nova amb totes les excèntricitats pròpies del moment, però indispensables en tot moviment sentimental; després els polítics donaren forma al que només semblava un símbol, i s'ha arribat a estructurar,

avui, una Catalunya nova, progressiva, humana, profundament humana i absolutament internacionalista, única manera d'entrar de ple a la consciència del món. I si alguna cosa mancava perquè l'obra dels precursors i dels polítics retrunyís amb fort espetec davant del món, un somniador més polític que somniador Francesc Macià, amb la revolta de Prats de Molló deia a tots els homes liberals de la terra que a Catalunya hi havia un problema de llibertat que s'havia de resoldre si volien la pau del món, com s'havien resolt després de la lluita del 1914 els problemes de llibertat de Polònia, de Finlàndia, de Letònia i de tants altres pobles esclaus.

El que ha esdevingut després és prou recent perquè sigui viu encara a la memòria de tothom.

S'està estructurant la nova Catalunya. Se li dona forma, se li dona vida, se la retorna de ple a la seva sobirania. Estem en uns moments de sentiment per al poble, però de gran responsabilitat per als nostres polítics. Però cal no obligar que, en moments com els actuals, d'això de la responsabilitat n'hi ha una mica per tothom. Perquè si en els polítics rau la responsabilitat de la direcció del moviment, en el poble hi ha la del compliment del seu deure. Perquè si els polítics han fet l'Estatut i aquest respon al sentir, en l'hora present, del poble de Catalunya, aquest està obligat a convertir en realitat, per la força de les urnes, la constitució catalana que acaba d'aprovar la Generalitat de Catalunya.

Som en els moments de les grans responsabilitats. L'obra de la revolució no està encara feta. Està tot just iniciada. Potser un dia o altre esclatarà la verdadera revolució. Però de moment, nosaltres ens trobem en el solemne de l'estructuració de la nostra Catalunya. El nostre Estatut de moment, és l'organització de la nostra pròpia vida, i com que fins el present hem lluitat perquè se'ns deixés governar a nosaltres mateixos, si en l'hora d'esdevenir realitat els nostres somnis no complim tots amb el nostre deure, voldria dir que la nostra aspiració no era res més que una petulància.

Què significa per a Catalunya l'Estatut? Retraurè abans que altra cosa una frase pronunciada per un governador de Barcelona. Del fet que vaig a exposar fa cosa de setze o disset anys. No tinc a mà la documentació necessària per fixar data exacta, però l'interessant és el fet.

Era llavors governador civil de Barcelona el difunt Francesc Rodríguez. No tingué pas gaire bona època de comandament en el nostre govern civil. Cada dia hi havia vagues, i a més, els dependents de comerç estaven revoltats perquè volien exigir que els establiments de venda al detall tanquessin a les set del vespre. Recordo que en un d'aquells dies hi hagué una forta trepidació de vidres en algunes botigues del carrer del Carme. La policia féu una verdadera "razzia". Com de costum, a més dels ferits, es produïren detencions i, com sempre, la joventut anàrem a cercar un diputat per Barcelona — llavors ho era Pere Coromines en el ple de la seva popularitat — perquè ens acompanyés el Govern Civil a reclamar la llibertat dels nostres companys. En aquella època era de moda el fer xerifia, a carrer per qualsevol motiu, i després anar al despatx del governador a protestar de les garrotades de la policia i de la detenció de la joventut.

Amb Pere Coromines, sempre amable i paternal, anàrem al Govern Civil,

El pobre Francesc Rodríguez, al casar-li anunciada la visita del Diputat per Barcelona, sortí immediatament del seu despatx. L'home suau, com un carreter, estava descompost, desesperat, cansat de discutir amb unes comissions d'obres i patrons forners que no hi havia manera de fer-los entendre. I dirigint-se amant al senyor Coromines, digué, tot aixugant-se la suor el governador:

—Esto no puede ser, don Pedro. Lo que sucede en Cataluña no sucede en parte alguna de España. Los conflictos

topar amb la realitat nostra. Des de Madrid estant, ell s'havia sentit capaç de governar-nos. En ésser entre nosaltres es donà compte desseguida que el bagatge de lleis que portava a la maleta no li servia per a tractar amb nosaltres.

El fet del Catalanisme ha estat sempre el mateix. Governar-nos nosaltres; resoldre els problemes socials nosaltres que sabem com són i de què deriven i coneixem perfectament els valors en lluita; que els afers de la nostra agricultura els resolgui la

no ens entenen i tampoc volen entendre's, i que a més hagin d'agafar tot sovint el tren cap a Madrid perquè el Tribunal Suprem ens doni la raó que pretenem o creiem tenir; i en fi, de l'aprovació del nostre Estatut n'ha de venir la tranquil·litat i la pau al nostre país; perquè l'imperi de la justícia ningú com els que n'han patit set i fam poden imposar-lo.

I una vegada més, com quan anàvem en campanya electoral darrerament, hem d'afirmar: que els homes d'aquella no sentim pas una Catalunya reclosa i tancada als corrents mundans; la Catalunya a què nosaltres aspirem, és una Catalunya internacionalista dintre la qual s'hi trobin tots els homes honrats i de bona voluntat, que són aquests, precisament el que volen ésser respectats perquè ells són els primers en saber respectar els altres.

F. ROSELL MONTANE.

PER L'ESTATUT

* Per aquesta setmana han estat anunciats una infinitat d'actes públics destinats a comentar l'Estatut de Catalunya.

A dos quarts de vuit del vespre d'avui tindrà lloc, a l'Unió Catalana, una sessió, en la qual el senyor Miquel Vidal i Guardiola estudiarà "L'aspecte financer" i el senyor Joan Estelrich "L'aspecte polític".

A les vuit del vespre, el catedràtic de la Facultat de Dret d'aquesta Universitat, doctor Josep Xirau i Palau, donarà, a l'Ateneu Uolitechnicum (carrer de Sant Pere més alt, núm. 27), una lectura comentada de l'Estatut. Serà admesa la intervenció dels que hi concorrin, si creuen oportú fer alguna observació.

A les deu, el membre de la subcomissió de l'Estatut senyor Martí Esteve, parlarà a l'estatge d'Acció Catalana Republicana (Corts Catalanes, número 589) de "La solució autonòmica del problema de Catalunya".

A dos quarts d'onze, i organitzada per la Joventut d'Esquerra Republicana, el doctor Nicolau Ballestini, diputat de la Generalitat, desenvoluparà, a La Falc, una conferència sobre qüestions socials relacionades amb l'Estatut.

El mateix doctor Ballestini parlarà, també, de l'Estatut, demà, dimarts, a la nit, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Per al dimecres, dia 22, hom anuncia una altra conferència pel Conseller de la Generalitat, senyor Carrasco i Formiguera. Versarà sobre el tema: "Els catalanistes radicals davant l'Estatut", i ha estat organitzada per la Joventut Catalanista Pau Claris.

El mateix dimecres, a la mateixa hora, el senyor Jòsep Punyet i Rosich, president de la Comissió de propaganda de l'Ateneu Català Republicà del districte VI, parlarà igualment de l'Estatut de Catalunya, com a inauguració de les converses i conferències públiques organitzades per l'esmentada Comissió.

que més convergen al seu començament d'esp. 2

Patronat de la República presentant a la Generalitat el projecte d'Estatut de Catalunya

Altra garantia

La Generalitat està obligada a adoptar les mesures necessàries per a l'execució dels tractats internacionals signats per la República en aquelles matèries sobre les quals la Generalitat té competència legislativa o simplement executiva.

El Govern de la República té el deure de controlar l'execució dels tractats internacionals, admet en aquelles matèries reservades exclusivament a la Generalitat de Catalunya.

Una de les primeres quartilles originals de la redacció de l'Estatut de Catalunya

todos de aquí son tan diferentes que precisa una legislación especial, única, para Cataluña. Si, si, ustedes tienen razón de pedir la autonomía.

Us haven fixat en el què això significa? Compreneu el fet diferencial de temperament i de vida i de manera d'ésser que fa impossible que unes lleis dictades per Espanya tinguin eficàcia possible per Catalunya?

Les paraules d'aquell governador eren la conseqüència del criteri format per un home de forta cultura en

gent que la viu i la sent; que la nostra economia sigui orientada per les persones que la tenen entre mans i que per tant no podran donar-li solucions contràries als nostres interessos; que els nostres infants siguin ensenyats de gaudiment i en el nostre idioma, perquè els sigui més comprensiva l'explicació i tinguin la sensació de la dignitat de la pròpia llengua; que la nostra justícia sigui ben nostra i que per solucionar els nostres plecs no hàgim de lluitar amb funcionaris que

TELEFONEMA
Olivella Barcha

1 2º 28 20,50 21,13 307 NGda

COMPANIA TELEFONICA NACIONAL D'ESPANA

litat

TELEFONEMA

DEN INTERIOR

resident del Govern de la Generalitat

Hora Op

Envia

Tel. ocupado a las

Tel. no contesta a las

No se envia

ajuntament en el dia d'aquest dia ha aprovat per aclamació l'estatut de Catalunya

L'Alcalde Alvarca

Conviene a Vd. dirigir su contestación al número del teléfono si figura debajo de la firma.

Avenga la imprenta presentar este telefonema en caso de cualquier reclamación o retención.

La Compañía no responde de los daños y perjuicios que puedan ocasionarse con motivo de la prestación del servicio telefónico.

El primer telefonema que ha arribat a la Generalitat donant compte de l'aprovació, per aclamació, de l'Estatut de Catalunya. Es de l'Ajuntament d'Olivella, poblet del districte de Vilanova, i arribà a la Generalitat el passat dissabte a la nit

Si algun Ajuntament no aprovés l'Estatut del nostre poble, faria traïció a la història, a l'hora present i a l'esdevenidor de Catalunya. El petit municipi d'Olivella, en aprovar el primer l'Estatut, per aclamació, dona un alt exemple de civilitat i de patriotisme. Salut a la petita municipalitat d'Olivella!